

THESES PHILOSOPHICAE,

Quas adjutorio numinis Adolescentes

Pro Magisterii Gradu,

In publico Academia Regia Aberdonensis asce-
terio 25. Kalen. Augus. i. 22. Julii, 1622.

Hoc pomeridianus sustinebunt.

15B PRAESENTE ALEXANDRO LVNANO 70

Nomina Propugnatorum.

ALEXANDER	SOPHOCARDIVS.
ANDREAS	WALTERVS.
GEORGIVS	GORDONIVS.
GILBERTVS	SOPHOCARDIVS.
GVLIELMVS	COMINÆVS.
IOANNES	ELPHINSTONIVS.
IOANNES	LVNDÆVS.
MICHAEL	ELPHINSTONIVS.
PATRICIVS	FORBESIVS.

PL. sh. 6 N° 6

ABERDONIS,

Excudebat Eduardus Rabanus,

Vniversitatis Typographus.

ANNO DOMINI 1622.

*Amplissimo, Nobilissimoq; Viro, Patri
in Christo Reverendiss. PATRICIO Episcopo
ABERDONENSIS, Confiliario in supremâ Curâ Scoticanâ
Dignissimo, Regie Universitatis Aberdonensis Cancellario meritissimo,
Domino à Corfe, &c.*

 V. A temeritatem ambitiosam (Reverendissime in
Domino) deterrere potuisse videbantur, cum no-
minis tui ac virtutum divinarū, prudētia, pietatis,
eruditioñis inaccessa splendor, tum illustrissima ca-
thedra gloria, eadē nos audacia nostrā argumenta
interpretati: Quippe nec fulgores illōs ab umbbris
nostris tantillum obscurari, sed has quā maximē ab illis illustrari;
nec amplitudini exilitatem derogare, sed contra tua nos dignitate
freros gradum facere ad non mediocrem nostrā tenuitatis exalta-
tionē, posse rebatur. Memoria siam beneficiorū, iis accumulato-
rum, quibus nos ēterno sacramēto ligati, affectus accendebat. Et
enim Tuis Ecclesia præsidii tutia, & non modo nectare labiorum
cœlesti ubertim rigata, sed & moribus vitâq; integerimā, autorita-
tatem Ordini venerando quantā potē quicquam conciliante, emolu-
lumentū ingens nacta est: Per te præcipue Mater alma reviviscait
Academia, sibiq; talem, qualis nuper Theologica facta est, profes-
sionum cœterarum, quas illa juxta & patria jamdiu flet intermor-
tuas, restitucionē vix tandem, seram, spondere audet: Nec tuis mi-
nimē auspiciis suam καθηγήσην noster debet αἴξιωσι: Nec in nos
ipsos privatum plurima ex illo benignitatis fonte nō redundarunt,
quos ad studia, excellentissimā præsentia, privatas etiam ēμιλησε
cohonestante subinde inflamaueras. Quidni igitur istuc, quod pos-
sumus, vigiliarum ἀποσπασμάτων, eo saltē nomine, quod Oceani
Stagyritici guttula sit, cōmendandum velut apophoreta καραβή-
ματα, sanctissimi amoris atque animi Tibi de Ecclesia, Academja,
Præceptore, nobis tam præclare meritò devotissimi, monumētum
damus. Accipias modo, Heros maximē, οὐμαλι μειδοῶν: nobis
porrò favoris auram aspires, studiisque nostris vitam inspires sup-
plies oramus. *VALE.*

A T. D E D I T I S S I M I ,

A. G. I. M. P.

THESES GENERALES.

SCIENTIA in quam natura propendent omnes, perfetta reperitur in viatorum intellectu: quanquam hanc ultra sensibus innexo datum, quam ut rerum etiam in obiectu qui bus interim ignorantia latent essentiae, delambat. Est ea vero nec arca pugnac; nec specierum, vel derudatio, quas ab Ideâ nascentibus impressas obleverint corporeæ fordes à docente factas; vel infuso ab intelligentia obtuente: sed ipsummet obiecti obviac; complexum, Verbum Mensis ab Intellectu possibilis efformatum: Actus, obviac; actuale, habitus habituale, expressum, vivum, non specierum (ut Thomistis placet) compostarum ordinatio.

2 Cùm tribuat habitus facilitatem neutiquam ad plura, quam in qua tendit, à quo progignitur, actus sint vero, sicuti obiectum formale Quid & Quo, actus quoque specie diversi, quo percrebitur sit ut habitus apodixè primâ vel definitione, pseudeograj bemasi falsi, definitionibus fides post habeatur: Scientiam totalem liquet, simplicem unumque specie habitum non esse: contra eosdem Rev. imprimis q. 4. proem.

3 Ordine tamen una est Ea qua de genere uno sive $\pi\gamma\delta'$ et sive $\pi\gamma\delta\sigma$ et cunctis apbarecessos ejusdem speciebus per principia Syngenea vel ab invicem, vel à quibusdam primis pendenter demonstrat passiones; Ut Scientiarum Distinctionis atque Unitatis (que vehementer Philosophos exercet) causa propria sit, Objectionem in esse obiecti scibilis, seu, Conclusiones quatenus a talibus principiis: necessaria conditio, apbarecessis a materia singulari, sensili, intellectili; Scientia denique Totalis, scientia singularium conclusionum nil praeter Ordinem, eumque à natura rerum quarum illa operacio etenim quando methodo opus in-dagatrice, desumptum super-addat. De Theoretica sermo: practicam unam, Obiectum unum finisque constituit, Etenim

4 In intellectu adepto triplice cui obicitur τὸ ὄν, τὸ πρᾶγμα γέλος, τὸ γένενθλον scientia triplex, theoretica, practica, poetica essentialiter à se invicem obiecto primo, proxime fine divisa: Siquidem est finis theoretica (que si Totalis, Philosophia) non alius quam scire, practicae praxim operationem τε ὀργάνωσι, à se καὶ καθόλη, καὶ κατὰ μήραν & cognitam & excitatam, conspirante (sicut omnis ad actus exercitium) voluntate dirigere quoad bonitatem moralem: poetica, poiesin operationem externam facultatis loco motivæ sive derelinquitur opus, cum propriè poiesi; sive non, cum praxis Aristotelis quadam, quoad rectitudinem artificialem.

5 Prima trium Philosophia, Metaphysica: cuius objectum τὸ ἡ̄ ὃ ὄν, οὐχι χωριστὸν. Met. ε. α. κ. Ζ. Nempe nec ens omne οπωσοῦ; (in quem errorem induxere Mirandulam illa Met. κ. δ. διό ἡ τινὶ φυσικὴν, η̄ τινὶ μαθηματικὴν ἐπισήμην μέρη τὸ Σοφικὸν τὸν) nec Ens quodpiam particulare DEVS, ut censuit Alpharabius. Spiritus, Substantia creata: sed Ens in communi, utpote cuius, analogi quantumvis, ac nullam adeo praterquam inferiorum eam̄ το. am invortantis rationem Conceptus esse queat unus. saltim καὶ τι modis nimirum per se & in alio expresse non conceptis. Vaquez disp. 1. cap. 2. Nimirum hoc pacto ab omni secretum materia reperitur in DEO. Mentiibus: quia ut principia prima, causae, entium bonitatis, pulchritudinis, ceterarumque passionum, ita nobilissima subjecti pars, quā jubilat̄ Scientia tota collabitur. №q. v. Scientia procedendæ; querit̄ pro Intelligentiis, quinta pro DEO, in quibus nihil homo naturalis penerat, cuius simile ac veluti imago rebus dependentibus hanc exprimitur: Ut buc demum pertineant non modo prima causarum omnium genera, quæ entis ut entis modi quidam, sed & Ens omne qua superēma nonnulla communissimæ attributa, & ab aliis intacta disciplinis includit. Et quandoquidem est sapientia eminenter, & intelligentia & scientia (utramque formaliter esse quemvis habitum impossibile) ipsius inter-fuerit, tum axiomata cunctarum communia scientiarum, tum propria singulari principia, seu conclusiones, medio licet non proprio (impossibile namque) tamen vel cōmuni, vel terminorū evolutione ελεγτικῶς αποδεῖται.

6 Physica est τὰ τὰ ξεχωτά εἰς αὐτοὺς αἴχνην κινήσεως καὶ στροφῆς η̄ τοιαῦτα καὶ χωριστά, Met. κ. α. ε. α. Sub quo objecto universali particularia infinita homo, lapis quā lapis, &c analogo ratione cœli & subcœlestium. Nec vera minus (minus tamen commoda) vox potentium objectum cum Thoma Ens mobile, Alberto M. Corpus mobile, Ant. Andrea & Scotistis aliis, Substantiam qua naturalem aut finitam, cum aliis Corpus mixtum, caducum, vel denique naturam.

7 Mathematica vox duabus scientiis communis, Arithmeticæ, Geometriæ: Illius prioris, subtilioris objectum Numerus qua numerus, cuius τὸ συμβεβηκότα paritatem, imparitatem, additionem, subtractionem, divisionem, multiplicationem, differentiam, rationem, proportionem (imprimis sexagesimalam Astronomicam) radicis extractionem, quadratae, cubicæ, speculatur. Hujus magnitudo, tum plana, ubi excellit Trigonometria, quod ex triangulorum, rectilineorum, & sphaericorum solutione (totius Astronomiae fonte) vel per Tabulas Canonicas Sinuum, Tangentium, vel Logarithmos, unius Geometriæ ferè questionis solutio Logistica pendet: tum solidæ, ubi princeps ea pars,

que

que de quinque corporibus mundanis, solis regularibus pyramide seu Tetraedr. Octaedr. Icoaedro, Cubo, Dodecaedro. Estq; barum propria subalternatio, qua inferior (seu Totalis, seu conclusio*nis unius*) objectu materiali, adeo^{q;} quodammodo essentia, non tamen formalis, a superiori discriminatur: utrobiq; namq; ab eodem demonstrationes. Subalternatur Arithmetica Musica, qua circa numerum joni ut numerum versatur: qualis numerorum proportio, talis sonorum consonantiam esse docet: chordas (e. g.) aquetensas, si habeant proportiones multiplices 1. 2, 1. 3, 1. 4, &c. harmonice consonare. Geometria Optica circa lineam visualen us lineam: Astronomia circa celi, motus, orbium, siderum magnitudinem us magnitudinem tam Sphaerica primi motus, quam Theorica Planetarum, cuius joboles Geographia, Chronologia. Ceterum Artes Mechanicae, licet istarum depositant auctoritate, haud tamen Scientiae, nedum subalternatae dici merentur.

8 Est Prudentia εἰς αἱ λόγου τραχικὴ τεὶ τὰ αὐθεόπων ἀγάθα καὶ κακα: Alia quā homo de suo quij^{q;} solius bono, babīrā simul unde pender publici ratione, reite consultat (absolute prudentia dicta divinis descripta Nichomachius); Alia quā de doméstico, officiis conjugum, liberorum, servorum. (Oeconomica Lib. Oeconomicis) Alia demum quā de Civili (ei dem praecepit Nichomachius, fontibus universae politiae, tum vero etiam lib de Rep. specialiori artificio digesta) Est hec v. vel in rebus universis & architectonica de legibus, iurisprudentia. Scriptarum legum propagationem a Letis factam; Velix singularibus negotiis, abolute politica quod qui in his soli agunt, adeo^{q;} τὸ διτέρευτο dicuntur: Quia vel Βγλευτικὴ deliberans de belli (puta) administratione, induciis, legationibus, magistratum ordinationibus: vel Δικαιστικὴ judicans quemadmodum sint actiones legibus consentaneae, quibus digna pramiis, penisse 6. Nic. 7. 8. Hac omnes seu partes complectitur una specie Φιλοσοφία τεὶ τὰ αὐθεόπων ult. Nicom. alias Politica, Prudentia. Beatitudo nimirum atque bonum viuis, Familiae, Civitatis idem.

9 Aliæ supersunt Methodoi barum σωεργη, quarum princeps (ut reliquas cum sole duas, ortas vel ex longa regionum distantiâ, scilicet tristis, vel mutabilibus populi affectibus, ad veritatem haud ita necessarias indagamus, prætereamus) Logica: Hac habitus εἰς λόγου μένων intellectus, ac nec speculativus cuius extra nos principium objecti, practicus, aut poieticus, ut

ex rōv' aye patet, sed Organicus, Prætico similimus, cuius Objectum formale Operationes Mentis (omnes sub periculo defectus) Simplex, complexa, discursiva, ut apta dirigi à modis quibusdam & entibus rationis, queis perpetuo, inter ritè cogitandum uti seje Sapientes, in actu priorem acie reflexâ animadvertebant. Considerat namq; dñe dum modos diligentes & a capeluncos & quemadmodum in Scientiis materie accommodandos, simul eò ipso operationes quā dirigibles: Haud secus Politica Praxes quā dirigibles, quārum directrices virtutem, prudentiam immediate speculatur.

10 Est autem Ens rationis (Philojopho ens in anima) quod cum impossibile sit ut extra intellectum existat, inibi nec in alia potentia esse adipisci: ut duntaxat objectivum tum demum cum cognoscitur, neque prius, neque post, ex conceptu formalis, similitudine rei que nulla foras apprebenditur quasi esset resultans. Est utique vera & realis similitudo præsens per quam representata essentia (hac Ens rationis) in rebus nulla: Capita quatuor figura, Privatio, Negatio, Relatio rationis: Per imaginem quandam, una multis, à quibus abstrahitur natura communicabilis (rō Genus) mentiobjicitur, cum tamen in re nulla vel abstractione, negatio identitatis (est & terminations intellectus ad multa) nec communicabilitas relatio sed ueraque rationis opus ratiocinat. Quamobrem sit: Notio prima res sive realis sive rationis in animo concipiente illam ut in se est, hanc ut ab solutum quid singente: Secunda, Ens rationis ab intellectu formatione rebus quam non habent, sed cuius fundamentum occasionemque, tribuente relationem.

THESES LOGICÆ.

T R I B U V N T V R abstracta iis à quibus abstrahuntur non quorum modus significandi diversus ut homo est hominitas, multo minus res significantia alias atque alias, Ebur est Candor; sed quæ utrobiusque similia conceptus superioris ac inferioris discriminantur Homo est animal; ita tamen ut natura communiori cum singulari jam coniuncta ratio pereat abstractionis. nimurum Scoto veritatis lime statuenti in attributione tolli rationem Universalis seje nequicquam opponunt D. D. Coimbricenses. Deinde abstracta re

γενικαὶ τοῖς εἰδησίσ, καὶ τὰ τῆς φιλοσοφίας, τοῖς τῆς φιλοσοφίας, τὰ τὸ αὐτὸν τοῖς τῆς καὶ τῷ Substantialia falso; ambonaunque tametsi re idem tamen ēcū partes principiaque & instar forme sejuncta designata: Accidentalia verē Tota ac concreta Metaphysica, Ruris de Præd. prim. Intent. Ceterum omnes superiores κατὰ τὸ ὕγια
μα ἀληθινὴ κατηγορία στοι.

2 Cum nullo modo Cæsar sit Alexander, sed ab eodem actu divisus & ipse totus & totum ipsius καὶ τούτων τοῦ πολέμου, καὶ τοῦ πολέμου, constat unam seu numericā seu formaliter in ambobus nullam esse rem. Est nihilō-seciū in quo summe convenienter essentia dūa similiūm, quas absque privata ueritatis nec formanter eadem, nec essentials preterquam ex hypothesi existentie singularitate dis jungente. & tanquam prius, & deciō multiplicationis principio unum atque individuum. & demonstrandum in ambobus esse h̄t aptum animo concipiūm. Ante quem conceperūm concludimus idcirco Universale esse nec naturam (τὸ γόνον χαρτώ, περιστατὴ γόνοις) Unicite unam in multis essentiali, quicquid Scoti effingant; nec sūa ad quān sit indifferens, priorem singularitatem ut rati Fonseca, Soncinas: nec denique conceptum (quantumcumque ponant in Okamo præsidii Nominales) formalem: sed ipsammet singulariū naturam re multam in esse representato unam, determinatum intellectus dum ab arbitrio efficientis, dum comparat cognoscētis objectum, indeterminatam ad omnem singularitatem realēm. Omnia probat Phil. Metaph. ζ. 5. 17, 15.

3 Eiusmodi duo tantum Universalia ex geminā abstractione; quorum abstractiū, ut genus a speciebus, sic ab individuis h̄c, licet eadem ē quinque modis τὸ εὐπαράχειν categoriata quinque. Genus, ut Genus natura sub notione ē τὸ τι ἐτι τοῖς soli specieis tribuitur: Sic species individui (quae ipsa nullis incommunicabilia, constituta in esse individui per unitatem singularēm, in ipsa fundatam substantiali, ὡρα γόνον μὴ ἔχει φιλοσοφίαν οὐ μὴ ἔχει ταῦτη ēν λέγεται) in quibus, uno plurib[us] manet & universalis, si plura possibilia, & perfecta perfectione individui essentiali, sui totā. porro geminā relatione generi triplici ac individui dicitur eadem natura sub notione (species) homonymā: Differentia η τοστική, η διαφερική speciei soli qua tali nec ut universalia, nec particularis, sed media ē τῷ ὅμιον τι essentiali, natura-

gradus simplicissimus in alios conceptus insolutilis, una cum genere cuius ad certam relati speciem est actus internus nobilior, compositionem rationis datum, utroq; ex una numero formâ accepto gradu, constituens: proprium ēv τῷ ἐποίην τι καὶ αὐτικατηγορεῖται: Secus Accidens commune seu ἡ τῷ ἐποίην τι seu aliter.

4 Substantia prima decem συζητεῖσθαι (sunt ordinationes conceptuum entis analogata attributionis, proportionis, distincta alia re, alia ratione ratiocinata) est quod à se, haud à subjecto nisi prolabamur in infinitum existit, accidentium naturaliter seorsum cogere nequeuntium basis: quæ ratio communis omnibus quidem creatis æternis, mortalibus: non v. Ο Δ E O omnes conceptuum limites infinitè transcendentia.

5 Quantitas, intenſio intrinſeca partiūmve diffusio: cui deinde accedit loco coextendi, commensurari, non penetrari, dividiri, continuari à corpore substanciali (aliis omnibus animo semotis conceptu etiamnum formalis clausa) non nisi ratione disjungitur autore Okano, cap. de qu. cui omnes, (ne quantitate Eucharistica labefactata, cetera corrunt accidentia) reclamant fruſtra Scholastici & lesuita. Germanæ species una, magnitudo, cuius (Met. d. 17) συνέχει τὸ μὲν ἐφ' εἴναι, τὸ δὲ εἰπεῖν, τὸ δὲ εἰπεῖν τε / α. Numerus altera: Unitas ordinatis unitatibus adjecta, in mente formaliter, materialiter in corporibus, quorum in se tametsi causa nulla, ob quam hoc potius primum secundumve, tamen intellectus unitates ut potentiam & actum comparans, in unum jungere potis est. Omnis quippe ordinata multitudine Unitas. Quanta per accidentis Tempus, Motus τῷ εἰκεῖναι diecūgetαι εἶναι ὥς εἰπεῖν τε πάθη. Met. ibid.

6 Est Relatio formaliter ens reale, idem cum fundamento, cui illa, nil ab-solutum in esse absoluti constituens sine mutatione advenit, abscedit, alioquin infinitæ totius orbis singulis momentis mutationes: ceterum χειρος, rei ab-solutæ intrinſeca ut terminum extrinſecum rem pariter absolutam, actualemque respiciens, sic candidum seipso tale quale aliud, simile demum cum terminum coexistentem intuetur. Fundamentum v. triplex: Unitas, multitudine: Actio, paſſio (quanquam barum principia potius fundamenta, ipsa fundandi ratios:) mensurabilias, scibilias, &c seu anonymum eorum ad quæ, neutiquam ipsa nisi ratione relata, referuntur alia, potentiarum objecta, menſurabilis. Relatio, nullam extra Fundamentum sortita realitatem haud fundat una aliam: licet & hic Scoti, ni abripi metucremus in infinitum, non invite fidem habituri. Loquimur de praedicamentali, quæ para puta nil absoluti involvat, non Transcendent. aliave quacunque κατὰ τὸ λέγεσθαι, à qua quod ab soluto, ut sincera fiat relatio, refescandum.

7 Sunt voces omnes *xarà* Συθήκει, ac conceptum evocantēs signa immediata, re: unū suppositiva, conceptuum manifestativa: Simplicium quidem, Nomen & Verbū, utrumq; & rectum & finitū illud etiam infinitū & quipollens negatō omnis entis, non entis affirmatū. Èdem principia compositionis, sive enunciationis cui perpetuo Nomen subiectum, attributum formale Verbum, non solum in resyncretum (etiam, atque) copulans, de: unū se: eum attributo materiali, ut numeri totum per modum actionis exercitare subiecto conjungens. Etenim enunciationis formale, cuius voca Verbum, est non ipsius ut objecti apprehensionis vel una totius, vel gemina duarū partium, sed earum compositionis vel divisio, actusve judiciorum; operantis vel dividentis: Quod quidem rei sive existentis sive non conforme, difforme, enunciationē veram, falsam & r̄a ὁπλίχει & essentia eandē, cum modo, (tametsi nū intellectu nisi sub ratione veri dicere negante,) constituita ut de præterito, praesenti determinata, de singulari futuro, quod a causa vel se libere determinatura, vel naturali fortean impedienda tota pendeat, veritas (nisi ex suppositione determinationis facta, & non impeditio) sub distinctione duntur atque sit.

8 Est omnis Oppositiō vel contradic̄tōria, maxima, tollens cum rem, tum modum, mediumq; omne sola repudians hinc vera, illuc falsa, principiorum principium, quarto Met. mirabilis ingenio contra pertinaciam communium; vel contraria non de subiecto vel attributo, vel utroque contrario. Sed eodē de eodem universum affirmato, negato, quam statim sequitur contraria. Ceterum Enunc. titulum categorica sola mereor & una: hypothetica, connexa, disjuncta, &c. (quantumvis a Scholasticis acerrimis veri estimatorib⁹ pluviūm dijussa) vel non Una, vel animi iusphensi, discūsus quidam.

9 Syllogismus, aeternum Aristotelei in genitū monumentum, est trium notitiarum, novissima a primis pendens, eodemq; instantiā intellectu nisi extrinsecus impedito causa ad necessario, ideo quia in gemina inducit. atque (aliquin idem esse & non esse posse) fidei principia resolvit, hoc est, In quo to oest vel non est aliquid, in eodem tolo partes omnes sunt vel non sunt. Eadem Vni, inter se eadem (Mathema, i.e. put.) quorum convenit hoc actu figuris omnibus, illud primae, ceteris etiam, que per primam demonstrantur, nequaquam adversantibus: Qua lege facilius jubentur, Torta Medicorum figura, Trium legitimarū modi omnes & omni & nulli inesse colligentes (cujusmodi primæ dnobus perperam adiiciuntur Baralip, Celantes, Dabitis trium primorū usilium directa complexio- nis reciprocum inferentes) Omnes non Categories: Demiq; Argumentationes imperfekte, et bymemata, inductio, nisi quod iis datum sit ad Syllog. posse revocari. Trium v. partiū Cœclusio princeps, formatis, emula tamē propositionis ignorabilioris: quantitate, qualitate, aliquin ex falsis ambab⁹, alterare verū, ex majore modi necessarii minore & πάρα πάρα sit symper, ma necessarium. c. 9. 1. Prior.

10 Scientiam αἰτῶς nanciscimur cum de subiecto, præcognito quod ab ut tempore à natura statuto sit, quid nominis, nonnunquam quid rei sit, primo, quo primo sublato tollitur affectio nec ampliore nec angustiore per principia τὸ εἶναι, τὸ γνῶσαι vel actu vel potestate immediata, præcognita quid significant quodq; vera sint propriam passionem demonstramus. Vnde concludimus objectum scientie penitus esse necessarium, non ita ut extrema semper existant, sed existente subiecto coexistat continuo attributum, εἰδέληθες τὸ δὲ εἶναι αὐθεόν, καὶ ζων, καὶ εἰναι τὸ τερον, καὶ τὸ τερον. Deinde demonstrare fas nec passionem unius scientie de subiecto ejusdem per medium ex aliâ, nec communem passionem per proprium medium, nec contra ut peccat apodixis Brisonea: Tum vei δὲ rejiciendas, quas sci, cit Kekermannus conclusionū mixtarum, & philosophico-Theologicarū, nescio quarum probationes: Deniq; salvo nomine, obiecto medii vel amissionē vel oblivionē causa esse sufficientē interitus Scientia & habitus & actus contra Greg. Almain. cum Scoto.

11 Entia concipiuntur vel existentia: quorum alia σ' υχ' εἴτε ὃν τὸ εἶναι οὐ περ εἰσὶ, Substantiae, alia εἴτε πόν τὸ εἶναι Accidentia: vel inexistencia: quorum τὰ μὲν τὸ εἴτε τὸ εἶναι οὐ μάλισται Genus. Species, parsque (sic barbarus Averr.) segregantes, τοῖς δὲ αὐταῖς εἴτε τὸ εἶναι οὐ μάλισται κατηγορουμένοις αὐτῶν Accidentia propria, τὰ δὲ μηδέλεγος Communia: vel seorsum existentia, quorum τὰ μὲν διαίτατα οὐ πάρεχονται Causa. Effectus, τὰ δὲ μὲν Contingentia. Atque haec τε καθαύλῳ distinzione: non à Zabarella allata, quia

12 1. Primi modi non esset definitio (quā tamen Commentoris est in sententiā) definitio attributa, sed quod illa re ipsa non distinguantur tertii: quamquam sane nullius sit. 2. Modum quartum à secundo loco sejungens accidentalis discrimine exempliq; Arist. repugnante nequicquā contra Thomam contredit rationale est risibile non esse ut secundi sic & quarti modi, quippe secundum modum (ut Thomas philojoibatur) si passionis à subiecto seu materiali dependentia perficeret, fore ut accidentia communia pertineant eodem: categoriarum immemor conditionum. Nec obest quod dicatur hic accidens inesse non sive causa sed subiecto implicito ut secundi modi ponatur: hoc enim in omnibus quarti contingit. 3. Tertius & quartus finguntur prædicandi modi, quorum ille ne quidem (si nugari nolumus) καταπτεῖ: (illud Crellii delirium, Album est Musicum modi hujus esse:) hic nullam nisi per subiectum, ambobus quibus involvatur terminis commune prædicationem obtineat, quā ratione transire in secundum argumēto est, quod recta in quam termini modo huic oppositi coeunt enunciatio primi modi accidentis sint. 4. Homo est animal quoddam

dam (autologia ab Averr. conficta ne animal homini primo tribuatur, quod verum quidem quia propter hominem aliis non convenit, cui interempto etiamnum super est animal, non ob interventionem medie naturae) ad nullum divisionis sue membrum revocare potis est prop. καθόλη. Etenim si alicujus demum modi esset sane primi: At cōtra, quia 1. genus speciei primo & καθόλη non tribuitur, ut hic arbitratur 2. h.e.c prop. quia καθόλη expurgata ab omni contingētia est.

13 Ad ὅτι & οἰότι Demonstratio est Genus ab uno, quarum οἰότι unica est Simpliciter & Causa contra Averroistas: quæstis nempe Demonstrationis usum solum distinguuntibus: quin nec ὅτι prius quam οἰότι ex philosopho scitur nisi confuse. Tῶν ὅτι ea que ab effectu reciproco nobilissima, cujus in οἰότι convertibilis propositiones omnes καθόλη: at que à causa remotâ ne quidem in figurâ primâ (ut ut major penes quam solam demonstratio sit καθαυτο) sed sola secundâ, quoniam ut causa effectus q. invicem affirmantur, ita causa remota nil affirmative in subiecto ponit nisi terminis infinitatis, aut interdum cum effectu convertatur, ut Stelle Australiores citius occumbunt, quia à zenith remotores: causa proximior, quia nostrum minori segmento strinxunt horizonta. Quid ad Themistianam ab effectu ad effectum, repudianda est, nexus carens definitivo: Eam nihilo feciis, cum Topicis necessariis Demonstrat. imperfetta nuncupari nil vetat.

14 Innotescit τὸ τί εἴσι quatuor de medio, causâve rei questionum excellentissima, nec Platonica divisione, quæstum petente, nihil probante, nec definitione vel suâ vel definitionis (utriobiq. quæsti petitio) nec deniq. accidente, sed solâ demonstratione, adeoq. definitione, ut illius, in quam mutato situ transferri potest, vim obtinente. Enim vero quia medium est majoris extremiti definitio causalis per quam altera definitionis pars, passionis genus, restrictum & passioni identificatum de tertia, subiecto, demonstratur, fit, ut definitio essentialis seu nominalis cum causalib. ad perfectans definitionem consummandam concurrat.

15 Atque hic syllogismus apodicticus & didascalicus: cui opponitur pseudographicus apertitus ex scientiarum principiis falso positus. Topicus ille est qui secundum communia quadam formatus axiomata ab omnibus, plerisque vel Sapientibus adprobata, omnibus apparata Scientiis à Dialecticâ, facultate utramque partem disputandi, opinionem creat: Idemque ex fine agonisticus, praticus. Contrarius Sophisticus, probabilitatis specie, amphiboliis, homonymiis ludens.

THESES MORALES.

CV M Sit animæ nostræ facultas ut rationalis, sic sensitivæ partis: alia cognoscens, sensus,phantasia, memoria; alia appetens ex duplice obiecto, bonis animi, corporis primis, instrumentariis (neq; tamen re, neq; subiecione vel a se, vel cognoscente distincta) Ira, cendi, Cupiendi: perturbatio est passio neq; partis rationalis, aπ α'θες & sine corporeo instrumento, neq; sensusphantasia aut memorie ab obiecto pulsæ, nonnunquam sine sensibili mutatione, naturaliter, & supraventione imperium, sed appetentis facultatis hoc ordine producita,

2. 1. Obiectum verberat sensum præsens: memoriam absens. 2. Phantasiam qua jucundum animali vel molestum non sine voluptate vel dolore. (neq; enim perturbationes haec, sed perturbationis principia, comites, effectus: non motiones sed energias totæ, & non solum visus) ceterū bi duo gradus ut naturales nec sub nostra potestate, nec necessario perturbationem. Qui specie deinde, non statim, sed deinde & presentim concupiscit.

3. 3. Dephantasia indicatum impellit appetitum, qui statim unionem vel affectus vel filij: atq; vic amplexus & aversatio seu inchoatio a se continuata Amor & Odium ad tua duo mutuo cöplicata referuntur omnes perturbationes.

4. Appetitus lacescit cor tuum sedem, præcordia, seniorem sanguinem, spiritus vitales. 5. Palantes illi vel distractabuntur vel contrahabuntur, excalafactione aut refrigeratione, & qua borro, & c. oboriene. 6. Obiecto vel potitur animal, unde novus prioris terminus appetitus actus in obiecto conquecentis spiritibus actu priori (cujus incrementum sequitur motionis incrementum interdum ad anima lis expiracionem) effusis non propulsis, sed consistentibus: vel præsente torqueur, summan, prioris terminum, aversionem continans. 7. Tandem & tantum vigeat hic actus quamdiu & quantum jucunditatis vel molestiae obiecti estimatio, & quamdiu spiritus, appetitus instrumenta, non relangunt.

3. Tametsi haec appetitus o' quæ nobis moraliter neq; male neq; bone congenerentur, in malum tamen suopte ingenio procliviores evadunt demum in habitualiter malas, vi determinet appetitus ad anima τῷ λόγῳ affuentendum, & juxta agendum, qui ad sensus actiones identidem reperita habitum deniq; bene agendi creent, inducendum non voluntati quasi illius κατόθωμα, quæ intellectu collustrato α' νηρα' ετητος sed eidem appetitu: ceterum simplicem; nec n. ille ωειθερχια & distinctus potentiae concupisci bili supervenit, sed ipsa συμφωνia Βελαι, & λυπη est affectum & τῷ στροφει μεν ex fine concludentis circa quod conditionibus (τῷ ὀτε δει, καὶ εφ' οἰς, &c.) circumscriptum appetitum debeat exerceri. Atq; hoc Virtus:

Quæ

Quae omnis in medio Geometrico atque ad nos, ut quae ratio medii ad finem eadem appetitionis ad (idem medium) obiectum: privatim justitie diorthotic & obiectum externum res iusta, medium Arithmeticum: Quod ad medium illud harmonicum (ubi excessuum & extreorum eadem ratio) Geometricum est velut inflexum in judicio Cyri pueri, legibus connubialibus symposiacis sicut aqua Bodinum videre est.

4 Fortitudo est virtus τε θυμοειδες quā formidolosa moderato timore ac confidentia ferimus invadimus non proprie quae supra hominē levia que Sed mortem quae afferre queunt, ipsamque adeo mortem neque ex morbo neque mari (licet & hic αφοσία alia quam nautis empirica) verum in bello ubi periculum ^{magnum} pulcherrimum, præsentissimum. Ceterum haud forces ^{magas} ut Cives, vel coati, gregarii milites, vel experti a morum nec tanta esse quanta videntur alii, vel incensi ira amore (fortes tamen facilis quam frigidis futuri, ιτητικών τατον γαρ επιθυμίας τον πόνον καὶ πενιάν) vel qui se solita incoluntur ariis quā ubi tri illico in fragore daant, vel qui per ignorantiam suriosi, pueri. ^{οὐδὲ δέ τις} honestum. Talis omnia nec timet ut ignavus, nec audet ut ^{τρεπτικός} sed ante periculi magnitudinem perceptam gloriosus, mox θεραπεύεται λογοτανος pri-mo sedatus, tardus, dein ubi res geriuntur, alacerrimus, in reperientia maxime habitu vigente, consilii præoccupatioς αταρεχός.

5 Temperantia componit dolores & voluptates, quas belluis etiam communes afferunt obiecta sensuum: at non omnium (præterquam ut memoriam refricania τῶν επιθυμητῶν) verum gustus vix (intemperantis fruitione lactioris hebet) maxime tactus cuiusdam, alimenta, Venus. Quae Temperans probrosa Stuprum confessiones c. non modo non concupiscit, sed abominatur: honesta ad Σωτηρίαν καὶ ἐνεργίαν affectat, media ut cibos paulo delicatores, &c. cūde παρεῖτο καλον, οὐδὲ ὑπέρ τινος οὐτιαν. Contra αἰσθησον, non in communibus peccantes voluptatibus (rariores bi, γαστριμαργοι) sed propriis, sua quicq; craseos, πιλοτοις, si concupiscunt vel que nefas, que fas plus aequo, si more vulgi sine deleitu, si modo indecentiori (αἰσθησον quippe lib. de Virt.) Quibus nisi dum fruuntur continuus dolor ex appetitu; in posteri nibilo-secundus quā ignavi statim ubivis sine periculo potes se affuefacere, proptereaq; et turpiores, quo voluntarie & cum voluntate peccant: ignavi nequam: tametsi suum bisce vitium ex quo magis quam obiecta, vulnera, &c. Luxuriosis contra, quibus adeo ni maturè se recipi entibus una voluptas cognata aliis trahit, ipsumq; denum feriente, cens εὔχονται τον λόγισμον.

6 Liberalitas omnia que nummo estimamus dare accipere congruo docet effectu.

effectu: Luculentior ēv δόξαι cui soli gratia, laus amor debetur, tum quod virtutis magis τὸ εὐ μαῖν, ὥ τὸ ēv ωστχεῖν η τα' καλὰ τραϊστενη τα αισχεῖα, tum difficilis suum dedisse quam alienum quod justo proprius haud accepisse. Dat à liberalis honestiergo (Si minus tristatur, idque impensis eius τὸ οἰεν haud impendens, quam ei's τὸ μηδεον impendens εὐχειρονήτων) καὶ οἴτε, multa non censu, sed facultate judicanda, καὶ οἴς dignis, egenis libentius, καὶ οἴτε καὶ αλυπώς (aliter pecuniam mavult, καὶ ιδέως: Accipit non aliundē quam ē suis, paucioribus iū cura quidem sed ne deſint qua det sibi derelictis ditescens raro neque ληπτίκων, neque φύλακικων, nec αυτηλίκων εὐ ευεργέλουντος ἔχεσθαι εὐεργετεῖοι). Tales bāredes εἰτεροὶ τῆς ἐνδίαι sapientis quam iī qui pepererunt, operis sui amantes. Prodigus quādvis quibusvis effundit, paucō recepto, cuius ideo perraro concurrunt actus: liberali tamen propior δοτίκος καὶ εὐιάτος, etate, inopia, nec degener, sed fatuus majori alii quam sibi commodo ni simul αρπαξτίκος voluptuariis, adulatoribus, proclivis luxuriam, profundit Avaritia εὐιάτος, Σύμφυτος (unde plures φιλοχρήματοι) & frequentius in senibus, quanti pecunia fiat edotis, eoꝝ natura imbecillitatem (ut mulieres) rependere studentibus. Tales vel αἰχμοχριστοὶ οἱ καρβανίειν ζητούστες πανταχοθεν lupa, aleatores, opifices, vel Φειδωλοὶ αἰδαπανοὶ τῶν χρημάτων ei's τὸ δεον, rem simul carentes, alii διὰ τινὰ επιτεκέναι, alii ne quid alii suum invadant sub veriti, vel Κυμάκις qui tribuant quidem, at parum, intempestivè, vultuose.

7 Eminentior magniscentia ēv μεγέθει τρέπουσα δαπάνη, alia atque alia Magistratum, plebis, in fanis, xenodochiis, Atheneis, operibus publicis, privatis ædibus splendidis diuturnis conspicua, in bellico apparatu, in nuptiis, congratulationibus, & quæ urbi stadio operumq; magnorum magna, nec αρχολογμένα, sed majores etiam κατά τὸ τραπέν cognitum impensa, quibus molitur paribus opus liberalis minus, magnificus splendidius, admirabilis: Nec tamen sumptuosa, quecumq; suo genere magnifica. Βαρύν σοι in ludicra ostēt abundus magnos, in magna parvos impedit sumptus. Sordidus v. magno nonnunquam sumptu factio, perexigua mox re, circumspiciens nimisq; ratus animum angustum prodit. Neutri tamen flagitiosi nec enim βλαέρει: rerumq; magnarum modus perdifficilis.

8 Magnanimus est qui summe dignus à bonis appetit honorari summe: nec interim magni-pendens, premian quidem cui bdnā externa concedant, nobilissimum

bilissimum, divinum, at virtute ejus ad quam consummandam, optimum omnium quodque conspirat, inferius; et quo animo tanquam quo nil majus, accipit. Rarus hic cui nil magnum bis fulget radius. 1. Nil admiratur. 2. Non laudat vituperare se vel alium ne quidem iuemicum. 3. Παροντας ικος, αδηνευτικος, nisi quando vulgus consilii indignum celer φαιροφιλος, φαιρεομιτος, aliqui pavidus. 4. Nullius ad usum (servile fore) præterquam amici vivit. 5. Ignominias immeritas despicit, obliviscitur, ubique και τα φροντικος. 6. Facilis inferioribus, cum aequalibus, aut superioribus, usus magnitudine sua contendit. 7. Nec temere invadit honorata vel loca vel alia ne videatur affectare aut frustratus deterior. 8. Nec εντυχων περιχαρε, nec ατυχων περιχαρε, ο λοφυρτικος, quanguam sane εντυχησeta nobilitas, dignitas, valetudo honore indigna solitaria, virtutem jueta reddunt omnem honoratiorem: perfectiores n. atque εν υπερ χη. 9. Munificentiam excellentiss. suam atque beneficentiam cum voluptate audit, recordatur (præstantia sic restoscit) petisse, beneficiis affectum, contra nec sine pudore, inferioris enim. 10. Paucia gerit, sed magna, sed illustria. 11. Pulchra præ utilibus (ανταρκειας indicium) servat, curat. 12. Cunctabundus incessu tardus (ωδοκης tamen ubi honor, magnaz gerenda) voce gravis, stabilis. Pusillanimi digni seu maximis, seu medioxinis, seu minimis, minoribus usq; dignos se judicant: Indeque bona non appetentes in animis hominum indiguitatis creant opinionem, incentivum paviter actionum honestarum fibimet præripientes. Deteriores, ciebrioresq; superbis, qui stulti sibi ignorari, supra dignitatem arrogant, nec id obscurè. Quippe vestitu, corporis habitu, bonae fortunæ commemoratione, &c. Vanitatem produnt. Circa honores quoqvis φιλοτιμia, αφιλοτιμia, que medium anonymum respectivè designunt.

THESES PHYSICÆ.

NECESSSE est sit quod fit, & ex quo fiat subjectum mutationibus, ultimum, ingenerabile: Siquidem enim & ex non ente fieri impossibile est. Quod professi veteres & esse & totam essentiam esse. Sit v. licet per se neque quid neque quantum, nec aliud quicquam, neque vero negationes, ei tamen insunt hoc ordine. 1. Actus entis potentia objectiva respondens, per quem tu forma dat esse actum actum, tum ipsum est aliquid, & aliud ab aliis existere potest, sine formis, incompletum nibilo minus potentia quippe, unitas simplicitas, singularitas, substantialitas effusio quedam finitudo: tu ratione formarum omnium, Negatio, sustentabilitas mutationis omnis potentia ed formas omnes,

privatio appetitus omnium: Deinde singularum futurorum, eadem: præsentium, sustentatio, appetitus, passibilitas. Denique ratione compositi convenit partem esse minus essentialē, fluentem, unam dūcāt continuata successione. Quod cum Magistro Sapientiae humanae pronunciamus ens non ens, omnia nihil, existere non existere, potentiam non potentiam, actum non actum, unam multam. Singularem, universalē substantiam, non substantiam, corpoream incorpoream, formatam informatam, quam tam non quanticam, omnia nihil appetere. Ceterū ista spēm hād quatūnt credentium corpora eandem numero materiam, cuius pars transierit vel in antropophagos, vel elementa proindeq; alios homines novissimo die reciperaūt.

PROBLEM.

An materia hæc sit pura potentia: vendicet ea vānū vel corporeitatis formā, succedaneārū inchoationē, ematq; mērōtō rēgūlō, vel quantitatē intermixtā: atq; demum an intrinseci corpus, vel quantitas, vel substantia. Neg. ALIVD.

Idēmne Petrus, si Socratis in materialiā forma subintraret. Neg.

2. Quāquam infinitū adūctū p̄ meū, mole numerōvē nullū sit, sed corporib⁹ suis cuiq; modus commensurabilis inter maximum & minimum præscriptus aliis à formā, aliis ab ambiente, tameū nū obstat quin infinita sint & magnitudinis quantula cunq; temporis motus puncta momenta, & cōtinui (quando sine fine secatur, augetur) partes proportionales, sed quas omnes dijungi futuras quippe tunc nec dividuas nec individuas sit imp̄ossible. Nec n. momenta (temporis v. g.) ordinate succedunt unum alteri, sed infinita excipiunt jam, jamq; infinita, omnia velut unum quiddam transvolantia. Nec incipit definitivē per ultimum, vel primum sui esse, sed per ultimum primum sui non esse tum hoc, tum motus. Itaque Infinito multitudine addi demī nū vetat, ut nec tali posse efficere, penes quēm ab ēterno mundus, ēternū illū m.

Et in quolibet tot puncta, partesque quot in quolibet

3. Cūm suū quodq; in locum tendat, u. ibidem a jyngeneo, veluti formā contineatur conservetur, cūq; omnis locus vel sursum ac deorsū, vel sit hæc, cōcavū cæli, aeris aquæ, unde nominantur & illa & corpora pro longinqui, aer propinquitate, erit in loco non cælum, præterquam κατὰ Συμβεβηκότα ἃ μερέα (Corbes inferiores ut colligimus ē l. 1. Cal. c. 3. t. 22. c. 9. t. 96) εὐτόπω τῷσι πεντά: sed elementa primum tum κατ' αὐλογίαν mixta, nimis quibus est locus aliis actu, extrellum εὐτόπωτος elementi unius plurimū, quāquam sustinens ni cū cundet sit neq; locus neq; loci pars; aliis potestate, totum elementum. Quamobrem duce natura, nostroq; ejusdem consilio statuimus locum esse, nec lumen spiritūm attractivum, nec intervallum, prater μεγέθους diazœvū nullum, nec mensuram concinna partium Universi Positionis, nec deniq; partium in toto coordinationem, sed Terminum corporis

corporis continentis, immobilem, primum PROBLEM.

An duo corpora in eodem queunt esse loco. Neg. Tum enim quotlibet (4.
Acr. c. 6.) & maximum in minimo in atomo totus mundus.

An corpus unum pluribus esse locū. Neg. Tum n. in quolibet: ubique.

Num potentia quavis creatura possit esse vacuum. Neg. Sic n. mundi
unitas convelleretur.

An in eodem moveri posset corpus naturale. N. ατυμελητα ρδ τα
ταχι. nisi quid mediis vice fungeretur.

4 Tametsi motui cuivis inesse tempus testatur in aeternitate ratione,
tamen est Tempus primo motus primus, notissimus, & ceterorum norma diurnus,
per momenta prius & posterius e partium mobilis orta successione ab anima di-
numeratus. Nec preter banc motus & quietis corruptibilium mensuram sunt
aliae aliorum, quae a se distinctam metiantur; aeternitas durationem existentie
independetis τινι εφ απόπερα επέγεγον, Aeterni dependentes την ατέ-
λετον, Aeternitas participata, visiones (uti vocant) beatificas, tempus discre-
tum, intellecções Angelorum discretas, modus Aevi existentiam creatam,
instans, indivisibile.

5 Motus est actus successivus, esse quoddam actuale tribuens corpori in
potentia ad formam qua in potentia non qua corpori: Clausus terminis & cer-
tus & concretus, siquidem nec temere, nec nisi ad id quo maximè carent unū de-
terminatè moventur res: & deniq; dividus quantitate, perfectione, quorum in-
stantanea cum bujus amissioni, cum illius, unde motus re non distinguitur ade-
ptioni repugnat contrarietas, ut inde motus omnis continens, & in tempore effici-
atur: Idemq; licet actus utriusq; cum moventis, cum mobilis tamen in mobili, so-
tus τε δε εν τωδε, και τεδε αποτεδε & actio simul & passio nominatur.

6 Sunt elementa per qualitates duas motivas partes universi, quatuor pri-
mas τας τατας και τα τηλι απλει (sed formas nec has nec illas) misti, ex
his facti, nutriti, in hac solutilis, principia: Etenim distinguunt qualitates haec
non modo regiones anni tempestates sed & hominis (v. g.) aetates temperamen-
ta, morbos, remedias: Ea demq; (inter alia) κατα τας της συζευξεis ipsa qua-
tuor simplicia corpora, que talia: Ignis pars illius quod totum celum inter dico;
nos interceptum aera vulgus autem, purissima, calidiss. siccus raritas agita-
tionis permicte servatur maximè sub equatore, qui sub polis idem piger inar-
cescit inq. elementum ignobilis concedens pondere devergit aucturus inferiora,
ab iisdem aliib augendus, totus ορειδης. Aera bimidijs: mā (alterutru namq;
primo) calidum in omnibus regionibus argumento est quod aqua car frigore, ca-
lore fons: aqua frigidissima (χεισαλαθρα γαρ ιν περολη ψυχοη-

T(o)) & bumida: Terra siccissima, frigida non summe licet à celo longissime semota; ab eo siquidem pendent bae qualites duntaxat ut conservante, à simili ut producente, materiā primā ut recipiente, formā ut intensōnem, compōsito ut extensōnem moderante. Ceterum hanc putandum elementa quemadmodum existunt invicem conturbata sup̄remum vel utriusque vel unius qualitatis gradum, quem alioquin ei largoin & contrariis exuta qualitib⁹, nancisci oportere, sibi vendicare.

De Mistione.

7. *Natura & progressus in Missione talis.* 1. Agitantur elementa à cælo qualitatibus suis. 2. Conflictu dissipantur ēst: ariæta γε οὐ τοῦ. 3. Minimorum ($\mu \iota \gamma \nu \tau \alpha$ γαρ μαλλον) termini simul fiunt, quoniam αποθητική νη θύγαρονται μητ' αὐτῶν μητ' αλλών nec primâ quippiam actione agit in extremum, quod non in medium virtutis vebiculum. 4. Qualitates contrariae (η ὑλη γαρ, η ὄμοιως αὐτῶν ἐποτερόνων) pugnant, nempe resistit que agens pro sua incolumitate, ac vim hostilem returnens, simul patitur (sic n. agens omne τάλαντοι αζον communissime materia) dum graduum nonnihil, à contrario, in sede ipsius subnascente labefactatur. 5. Si vincit una alteram continuo patientis λυεται τὸ εἰδὲ μεταβολῶντος η εἰς τὸ κρεπτῶν, η εἰς τὸ μεταβολῆς, tanto facilius ubi qualitas ὄμοιειδή, eadem numero persistit, non modo cum elementum unum ex uno verum- etiam cum è duobus a symbolis immediate tertium, dñeis ex utroque qualitatibus idoneis. Quod-quidem τῇ σωματικῷ καὶ φυσιολογίᾳ της ψυχῆς ἔτι σωματικέσσιν η αρμονία τῇ μεγεθεῖ καὶ σμικροτοῖς evenire necesse est. 6. Sin viribus aequaliter desinunt ante metabolismum agere vel pati posse, quod tum demum fit cum minimi ταξιδεύεται, qualitas redditur agenti vel aequo vel magis similis quam dissimilis, oritur Temperamentum omnium quartuor in unam simplicem (Simile namque in alio minimo simile excitavit) per omnia minima fassim coeuntium. Que includit, nunc, ceu medium Arithmeticum aequales omnium primarum gradus, ut in volamannus: Nunc unius à qua denominatur (talis esse potest quavis) plures, idque varie sed intra modum ne soluta proportione, in reliquas illa graffetur. 7. Late sublatā temperamentum materiam composite parans effingit sic pote. Humoris vi minimorum termini, queis nuper διηγένεται, tolluntur, ea confluent, nexilia fiunt, continua, impressioniisque receptiva, nec v. necessario penetratris terminis, magis quam aquâ vino commissa, ut ut nil oblatet, quandoquidem dimensiones non materiam, tametsi certos intra limites coarctandam, dilatandam sed qualitates & formam parentem fateantur. Munere siccitatis sistetur

tur prescriptis terminis humoris fluxus, facta simul impressiones retinendi potestate: Calor materie ογμισθος (sine quo generationis omnis auctore nullum queat Miftio vel fieri vel esse) εξαιρεται αλλοτρια, ουδεπουλα συγκρινον attenuat, humidum siccum permisces, coquit, natura generanda proportionale efficit: ipse etiam ab illorum, varietate graduum proportionalis factus: Frigus caloris moderamen, fluxu velut (ut se habet in humido & siccо) Evaporatione cobibes, omnia sicut forte oblate costringit & confirmat. 8. Denique ex formis elementaribus nec abolitis sed μεμιγματια τα γε οδως ουχι ουτα, nec integris, Συσθοτις γδ ειναι και ου κορεσις οντων επ των μεταβεντων και μη ηλλομενων: sed potentia manentibus, extremitum quorum interitum presente Temperamento nil quiverit moliri (quinetiam Φαινεται ότι τα μιγνυμένα δυναμενα χωριζόνται πάλιν) licet interea sint gradus latitudinis substantiae, in specim ordinatae perfectiorem assignatae, nonnulli labefactati nunc plures nunc pauciores quo sit ut miftio & ab invicem & aliis specie discriminantur; ex formis (inquam) elementorum sic edomitis una mifti (que sola των αινιγμάτων, εν ιμερυχοις sub aliis) simplex natura, virtute multiplex forma jam, (ceu calor medius,) conflata est terminus generationis mifti, que eadem alias Miftio nominatur. Sic Miftio.

8 Generationi Mifti opponitur Putrefactio: Ea est eversio Temperamenti impensis proportionis humidum cum siccо, facta ab potentiore circumdante: vel frigore si calorem (ut in plantis hybernis) necat, si introrsum cogens auget, si meatib[us] per quos calori infestos oportuit vapores exhalari, obserat; vel sepius calore in laxam mifti superficiem fese induente, nativum calorem supra debitum eveniente λέγον, sensimque eliciente, qui dein humidum cum siccо continendo impar, frigore simul invalescente diffluens Σαυξαρμίζει tantisper dum vel in toto vel in parte nibil preter κρασιν derelinquatur. Quamobrem putrescent vel nunquam vel sero. 1. Ignis (ex quo, ut glacie nullum animal) quia color invictus. Proinde calida, piper, Sal, Spiritus vitales, quorum est inter moriendum σετος aut ιατρεγος non οντις, Et que in ventriculo coquente ubi ζων γε εξισται αιδη εν τη αισθησι οπομενη. 2. Metalla, robur quod impervia. 3. Mota, quod calorem subirreptentem antecurrunt. 4. Hiberna. 5. Magna. 6. Multa. Persæpe autem sic ut humorem, cui spiritus a Celo vivificus genitura analogus, nondum in halitus solutum calor junctus segregato

D

segregato quod jam suppedituit frigido siccо, è quo ut falso generatio rarioна (nam in ostreaceis Testa, è falso è dulci animal) coquens animalia non cuivis, sed ranis, muribus, vermis, insectis, nec ejusdem cum animalibus seminalibus speciei, generando faciat idoneum. Probl.

An acetum sit vinum putrefactum. Neg. Sed vinum calore naturali vitis destitutum & humore aquo: calorem elementarem, & humidum quod aegre exhalatur oleaginosum etiamnum retinens, ait Zab.

9 Accretio est qua ab imperfecta ad perfectam (idoneam similis generationi) quantitatem provehitur vivens, per alimoniam ab anima nutritiva, caloreque transmutatam quae omnes partes, non quo ad materiam totam fluxam, ut aqua per urem, spectata, sed formam (de Acc. l. 1. Ort. 36.) i. tum alteram compositi partem tum efficiam ac totum maiores reddit: Specialis animalibus modus hic: Sanguis, ultimum alimentum, per venas distribuitur, retinetur, cum humore in poris à calore re solvente, extendente facilis miscetur, sensim à parte nutrienda veluti spongia imbibitur, cui tandem pulso inutilis caloris vi à corde infusi, formâq. vel cädâ (humana) extensâ vel simili sed qua cum priore in unam coalescat, generata adglutinatur, assimilatur. Piccol. de An.

10 Anima nostrae, unius simplicis essentiae, quod operatio alia membro corporeo alligata sit, alia non partem geminam superiorem & inferiorem ponimus. Illa introfceptis in organum objectorum actionibus spiritualibus atque imaginibus, idoneo intervallo, per idoneum effusis medium (Θεοφανεῖς, Θυγατρεῖς, Θεοτροπεῖς, &c.) de ipso objecto, quod ipsum tum quasi sit, judicium producit: complectitur sensus prater exteriores quinque internos tres: Communem, illorum veluti centrum, quo & objecta distinguimus, & audire, videre nosmet sentimus: Phantasiam, quam exercent presentia, absentia, vera pariter & ficta, cum absolute, tum etiam (quo nomine vocamus appetitum) sub ratione jacundi, molesti: eademque principium animalibus est & motionis & operum omnium mirabilium: denique memoriam, judicia sensuum custodiunt, Phantasie, utlibet, offerentem. Parte superiori seu rationali sunt intellectus & voluntas: Intell. Possibilis est qui actu intelligibile nullum, potest esse omnia: Agens re non distinctus, qui intra se producendo, quando primum ac directephantasmata intuetur singularium; quando recurrens, & singulares conditiones preteriens, universalium intellectionem eundem facit omnia: Idemque ut judicat, abstractus, facit Agens, qui Philosopho propterea lumen Naturae, habitus, Ars: ut ipsum objectum cognitum sit, Possibilis; Ornatus habitibus intellectus Habitus; Beatitatem adeptus theoricam, vel practicam, Adeptus nominatur

natur anima v. tametsi (quemadmodum entia spiritualia) quoad Substan-tiam tota sit in corpore toto & quavis parte, tamen est unica & princeps sedes, unde virtus, vitaque membris ceteris communicatur: ea non bepar, non cerebrum, sed cor, principium arteriarum, sanguinis officina, cui rada-ctae facultates, per spiritus seu vehiculum in membra quæque sua diffunduntur.

Probl.

An ex Ar. sit immortalis? Aff.

An ex traduce? Aff. Vel Neg.

THESES ASTRONOMICÆ.

ELLVRIS Ambitus sic innoscit. Cum Cœlo sit homo-centrica, erit proportionalis & cognominis circulus bujus, illius circulo; segmentum similiter segmento: ut interciperit quia inter polum & aequatorem circuli Cœle-stis quadrans, etiam, inter terræ id quod sub polo (puta Mare congelatum) & quod sub aequatore (Insulam Sancti Thomæ) terreni circuli quadrans. Dein hic notâ mensu-râ capiendus milliaribus totidem. Sunt 1350. præter propter. Tum per regulam trium directam unus quadrans, 1350. Ergo quatuor quadrantes seu integer circuitus quot? 5400. Italica 21600. Diameter, ad quam cir-cum-currens rationem habet triplam sesquiseptimam quâlis est 22. ad 7. continebit 1718 & duas undecimas. Quibus datis, datur & area duæta in dimidiâ peripheriam semi-diametro (Astronomorum mensura) 860, indeque superficies, Soliditas, &c. Eademq[ue] Regulâ quævis in mundo meti-mur intervallo: Sic Stella quanto tempore, quantum decurrat spatiu[m], di-viso prius toto spacio per notum aliquod tempus, exploramus: Sic per umbras altitudines exquirimus, &c.

2 Ascensio signi Astronomica est arcus aequinoctialis, arcui Signiferi cuivis continuo, discreto, vel Stellæ fixæ coascendens; recta, aequatoris ar-cus major Zodiaci coriente, qualis est dodecatomotorum astrovorum & au-tumnalium tarde ascendentium, ubique unitusmodi: obliqua, pro aliâ atque aliâ locorum latitudine, seu (quod idem) poli altitudine, varia, contra. Enim-verò

verò signifer, cùm super alienos volutus polos, in motu primo inæqualiter circumcurrat, subinde ad finitorem aliis aliisque conformatis angulis, arcubusque elevatis, supra quem experientia notissimum est artificiali quoque die & nocte, tame si in Sphera obliquâ admodum imparibus, tolli tamen continuo eclipticâ medietatem, quia bi circuli maximi bisfariam se dirimunt, ut nullo gradu queat occumbere Sol priusquam oppositus è regione gradus oriatur, quod in ortu plenilunii vide et est: Proinde necesse est illius inæqualitas ad æqualem circuli itinere, & motum examinetur, & patetur. Pro quo parata est non tantum Sphera materialis cuiusvis sicut, preterquam (hic enim, quantum attinet ad primum motum, nulla circuli portio ascendit) paralleli sed etiam tabulae ascensionum, ubi singulis eclipticâ gradibus, in Sphaera quacunque, temporum & scrupulorum æquinoctialis coorientium numerus adscribitur.

3 Conveniunt ortus occasusque veri, & cosmicus, qui Sole oriente, & acronychis qui occidente contingit Stellis omnibus, quovis meridiano culminantibus, nisi Veneri & Mercurio Solis comitibus, cojniciè nunquam occidentibus: Nunquam acronychis orientibus: Apparentes seu heliaci, involutio, evolutioque è Solis jubate venientis, abeant occiduis omnibus: Idque alio atque alio modo: Nempe Sole tardioribus, fixis, planetis 3. Superioribus, nec non Veneri, Mercurioque retrogradis accidenti heliacus ortus matutinus, occasus vespertinus, quo sit ut vespferi que à Sole præbense, disparuerant, manè reliæ denudò apparent: Velocioribus ortus vespertinus, occasus matutinus. Eiusmodi v. apparitionis & occultationis grydas per circulum verticis à Finiture ad Solam numerandi, pro diverso siderum splendore, variis Stellis minutissimis 18, terminus diluculi & crepusculorum.

4 Nuxθμερον est Tempus, quo totus æquator una cum additamento motui Solis proprio correspondente, revolvitur. Etenim quis Sol, unum quotidie gradum Zodiaci emensus, in novum ingreditur, descripta linea spirali, necesse est, plus sumat temporis, ad Meridianum (unde diei naturalis initium faciunt Astronomi) revertens quam quo circumgratæ æquinoctialis. Id autem temporis atque additamentum inæquale apparet tum propter orbem Solis eccentricum (plura namque collecta, reductaque ad media, æqualia additamenta annuo curriculo cículum unum, diem integrant) tum augium eccentricitatis, æquinoctiorumque mutabilitatem: ut exactam anni quantitatem artifices necdum definire voluerunt.

5 Octava Sphera marus quâdiplex, omnis ὁ μελος, circularis (Stelle enim semper eadem visuntur magnitudine) nullus contrarius, unus diurnus super polos æquatoris, notissimus: Secundus quasi contrarius, super polos

los equatoris, notissimus: Secundus quasi contrarius, super polos Zodiaco
eis in epochea (praecepsio & quinoctiorum dicitur) naturalis spatio
sc. 8. 15 conficiens, unde integra periodus Copernico anni Aegyptii
seu Astronomici 25816. Communis uterque Sphaeris omnibus: Quippe lu-
nam (v. g.) & ab ortu in occasum volvi conspicimus, & contra: In neo-
menia acronycè occidentem, triduo post, Sole relicto, orientalorem factam:
singulisque porro noctibus, usque dum die 14. occidente Sole, ipsa denum
orientur. Alii duo motus reciprocí similes librationibus (Copér. revol. lib.
3.) eo quod pendentium inſtar binos inter limites per eandem viam in medio
concentiores ſunt circa extrema tardissimi: Quorum tertius ab austro in
Septentrionem contraque per 24. minuta, ultra citaque punctum aliquod
fixum datum 12. Dicitur periodus (3434.) periodus anomalie obli-
quitatis Zodiaci que maxima potest eſſe grad. 23. min. 52. Minima 23.
28. qualis hodie quām proximē Corpern. lib. 3. cap. 2. Quartus duplo ve-
locior, ab ortu in occasum grad. 1. min. 10. contraque primis Arietis &
Librae punctis ultra citaque punctum intersectionis aequatoris & eclipticae
meantibus: Vocatur Anomalia praeceſſionis & quinoctiorum. Tot v. moti-
bus demonſtrandis ſolum ſufficere Sphaeram oſtavam ab intelligentia ſua ro-
tata, circulisque quibusdam deſcriptam: Neque Stellas eſſe animalia, vel
corpora simplicia totidem ſuopte ſponte ciere motus, vel terram circumgyrari,
vel tres alias eſſe, ſupra banc viſibilem, Sphaeras, concedendum arbitra-
mur.

F I N I S. Gloria Patri Luminum.
Qui auget Scientiam, auget Dolorem.

